Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάρετον ἀναγνώσμα ἐπαινούμενον καὶ χρησιμεύοντον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.-χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 28

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 209]

Ἡ Πετρίνα περιεπλανήθη εἰς τὰς μακρὰς μαύρας στήλας τῆς ἐφημερίδος, αἵτινες διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπ' ἄπειρον, ἀγωνιῶσα καὶ ἐρωτῶσα ἑαυτὴν πῶς ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ τὴν νέαν ταύτην ἐργασίαν, καὶ ἐὰν ὁ κ. Βουλφράν δὲν ἤθελεν ἀγανακτήσῃ διὰ τὴν βραδύτητά της, ἢ δυσαρεστηθῇ διὰ τὴν ἀδεξιότητά της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιτιμήσῃ, ἐθάρρυνεν αὐτήν, διότι διὰ τῆς ὀξύτητος τοῦ ὠτός, τοσοῦτον λεπτῆς παρὰ τοῖς τυφλοῖς, εἶχε μαντεύσῃ τὴν συγκίνησίν της ἐκ τῆς τρομώδους κινήσεως τοῦ φύλλου.

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρόν· καὶ ἔπειτα δὲν ἔχεις ποτὲ ἀναγνώσῃ ἐμπορικὴν ἐφημερίδα.

— Ἀλήθεια, κύριε.

Ἐξακολουθοῦσα τὰς ἐρεύνας της αἴφνης ἔρριξε μικρὰν κραυγήν.

«Ἤδρες ;

— Νομίζω.

— Τώρα ζήτησε τὴν ἐπιγραφὴν λίνεν, ἔμπ, ντζοῦτε, σάχς, τουάϊν.

— Ἀλλά, κύριε, εἰξεύρετε Ἀγγλικά, ἀνεφώνησεν ἀκουσίως.

— Πέντε ἢ ἓξ λέξεις τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ αὗται εἶνε ὅλαι ὅλαι δυστυχῶς.

Εὑροῦσα αὐτὰς ἡ Πετρίνα ἤρχισε τὴν μετάφρασίν της, στενοχωρουμένη διότι ἐγίνετο πολὺ βραδέως, ἐνδοιάζουσα, ψελλίζουσα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἰδρὼς ὤγραινε τὰς χεῖράς της, εἰ καὶ ὁ κ. Βουλφράν ἐκ διαλλειμμάτων την ἐβοήθει, λέγων·

«Ἀρκεῖ, ἐνόησα, προχώρει.»

Καὶ ἐκείνη ἤρχιζε πάλιν ἐντείνουσα τὴν φωνὴν ὁσάκις οἱ μηχανικοὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσι σφυροκοποῦντες.

Τέλος ἐπέρασε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Τώρα κύτταξε, ἂν ὑπάρχωσιν εἰδήσεις ἐκ Καλκούττης.»

Ἡ Πετρίνα ἀναζητήσασα εἶπε·

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρόν» (Σελ. 217, στήλ. α').

— Μάλιστα· «τοῦ εἰδικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.»

— Αὐτό· λέγε.

— «Αἱ εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Δάκκας...»

Προέφερε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τρόμου τῆς φωνῆς, ἐκπλήξαντος τὸν κ. Βουλφράν.

«Διατί τρέμεις; ἠρώτησε.»

— Δὲν εἰξεύρω ἐὰν τρέμω· θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

«Σὲ εἶπα νὰ μὴ ταράττεσαι, διότι ὅ,τι μοῦ δίδεις, εἶνε πολὺ περισσότερον παρ' ὅ,τι ἐπερίμενα.»

Ἀνέγνω τὴν μετάφρασιν τῆς ἐκ Δάκκας ἀλληλογραφίας πραγματευομένης περὶ τῆς συγκομιδῆς τῆς Ἰνδικῆς κανάβεως ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Βραχμαπούτρα· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς, τῇ εἶπε νὰ ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς θαλασσίαις εἰδήσεσιν ἐὰν ὑπάρχῃ εἴδησις ἐξ Ἁγίας Ἑλένης.

«Σαίντ Ἑλήνα εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ λέξις, τῇ εἶπε.

Ἤρχισε πάλιν ἐξετάζουσα κάτωθεν ἕως ἄνω τὰς μαύρας στήλας, τέλος τὸ ὄνομα Ἁγία Ἑλένη προέβαλε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

«Διῆλθε τῇ 23 πλοῖον Ἀγγλικὸν Ἄλμα ἐκ Καλκούττης πλέον εἰς Δένδην, τῇ 24 πλοῖον Νορβηγικὸν Γρουν-

δλόβεν ἐκ Νεραϊγγὼδζ πλέον εἰς Βονωνίαν.»

Ἐφάνη εὐηρεστημένος.

«Πολὺ καλά, εἶπε, εἶμ' εὐηρεστημένος ἀπὸ σέ.»

Ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ φοβουμένη μήπως ἡ φωνή της προδώσῃ τὴν ἐκ τῆς χαρᾶς ταραχήν της, ἐσιώπησεν.

Ἐκεῖνος δ' ἐξηκολούθησε·

«Βλέπω ὅτι ἕως ὅτου ὁ καϊμένος ὁ Κλέφτιν θεραπευθῇ, θὰ δύναμαι νὰ σε μεταχειρίζωμαι.»

Ἀφ' οὗ δὲ ἐπληροφορήθη περὶ τῆς γενομένης ἐργασίας ὑπὸ τῶν μηχανικῶν, καὶ ἐπανέλαβε πρὸς αὐτοὺς τὰς συστάσεις αὐτοῦ νὰ σπεύσωσιν ὅσον ἠδύναντο, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

«Νά σας δώσω τὸ χέρι μου; ἠρώτησε μετὰ συστολῆς.

— Καὶ βέβαια, παιδί μου· πῶς ἄλλως θὰ μ' ὁδηγήσῃς; λέγε μου καὶ ὅταν ἀπαντῶμεν ἐμπόδιον καθ' ὁδόν, πρὸ πάντων ἔχε τὸν νοῦν σου.

— Ὦ! σᾶς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι εἶμπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ!

— Βλέπεις ὅτι ἐμπιστεύομαι.»

Μετὰ σεβασμοῦ ἔλαβε τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του, ἐκεῖνος δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐψηλάφα τὸ πρὸ αὐτοῦ κενὸν διὰ τῆς ῥάβδου του.

Μόλις ἐξελθόντες τοῦ ἐργαστηρίου εὗρον ἐμπροσθεν αὐτῶν τὰς ἐξεχούσας τροχιὰς τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τὸ πρᾶγμα.

«Ἐδῶ δὰ εἶνε περιττόν, διότι ἔχω εἰς τὴν κεφαλήν μου καὶ εἰς τοὺς πόδας μου ὅλον τὸ ἔδαφος τῶν ἐργοστασίων μου, ἀλλά μοι εἶνε ἄγνωστα τὰ ἀπρόοπτα ἐμπόδια τὰ ὁποῖα εἶμπορεῖ νὰ ἀπαντήσωμεν· ἐκεῖνα πρέπει νὰ μοι λέγῃς ἢ νὰ προσέχῃς νὰ τα ἀποφεύγω.»

Οὐ μόνον τὸ ἔδαφος τῶν ἐργοστασίων του εἶχεν ἐν τῇ κεφαλῇ του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένους. Διερχόμενος ἐχαιρέτιζον αὐτὸν οἱ ἐργάται, οὐ μόνον ἀποκαλυπτόμενοι, ὡς ἐὰν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλὰ τινὲς προσαγορεύοντες αὐτὸν ἐξ ὀνόματος:

«Καλημέρα, κύριε Βουλφράν.»

Εἰς πολλοὺς δέ, τοὐλάχιστον τοὺς παλαιοὺς ἀπεκρίνετο ὡσαύτως «Καλημέρα, Ἰάκωβε» ἢ «Καλημέρα, Πασχάλη» οὐδόλως λησμονῶν τὴν φωνήν των. Ὅτε δὲ ἐνυκτῆρχεν ἐνδοιασμός τις ἐν τῇ μνήμῃ του, ἅπερ σπάνιον, διότι πάντας σχεδὸν ἐγίνωσκεν, ἴστατο καὶ ἠρώτα·

«Δὲν εἶσαι σύ; καὶ ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ ἐργάτου.

Ἐὰν δὲ ἠπατᾶτο, ἔλεγε τὸ διατί.

Οὕτω βραδύποροῦντες διήνυσαν ἐν πολλῇ ὥρᾳ τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων εἰς τὸ γραφεῖον. Ὅτε δὲ ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἕδραν του, ἀπέλυσεν αὐτὴν λέγων·

«Αὔριον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ὄντως τὴν ἐπιοῦσαν, τὴν αὐτὴν καὶ τὴν προτεραίαν ὥραν, ὁ κ. Βουλφρὰν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, χειραγωγούμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ· ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ σπεύσῃ εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, διότι τὴν ὥραν ἐκείνην κατεγίνετο μεταβιβάζουσα τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ πρὸς τοὺς ἐργάτας, οὓς εἶχε συλλέξῃ, τέκτονας, ξυλουργούς, σιδηρουργούς, μηχανικοὺς καὶ καθαρὰ ἄνευ ἐπαναλήψεων μετέφραζεν ἑνὶ ἑκάστῳ τὰς διδομένας ὑποδείξεις, ταυτοχρόνως δὲ ἐπανελάμβανε πρὸς τὸν ἀρχιμηχανικὸν τὰς ἐρωτήσεις ἢ τὰς παρατηρήσεις ἃς οἱ ἐργάται τῇ ἀπέτεινον.

«Οὕτω βραδυποροῦντες...» (Σελ. 218, στήλ. α'.)

Βραδέως ὁ κ. Βουλφρὰν εἶχε προσεγγίσῃ καὶ αἱ φωναὶ ἐκόπασαν· αὐτὸς δὲ διὰ τῆς ῥάβδου του ἔνευσε νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς ἐὰν μὴ ἦτο παρών.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα εὐπειθῆς συνεμορφοῦτο πρὸς τὴν παραγγελίαν ταύτην, αὐτὸς ἔκυπτε πρὸς τὸν διευθυντήν·

«Εἰξεύρεις ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ θα ἐγίνετο ἐξαίρετος μηχανικός; εἶπεν ἡμιφώνως, ἀλλ' οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον σιγὰ ὥστε νὰ μή τον ἀκούσῃ ἡ Πετρίνα.

— Ἀκριβῶς εἶνε ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν κρίσιν της.

— Καὶ δι' ἄλλα ἀκόμη, νομίζω. Μοῦ μετέφρασε χθὲς τὴν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα εὐστοχώτερον τοῦ Κλέφτιν καὶ ὅμως πρώτην φορὰν ἀνεγίνωσκεν ἐμπορικὸν μέρος ἐφημερίδος.

— Εἶνε γνωστὸν τί ἦσαν οἱ γονεῖς της;

— Ὁ Ταλουὲλ ἴσως εἰξεύρει, ἐγὼ ἀγνοῶ.

— Ὅπως δήποτε φαίνεται ὅτι ἔχει δυστυχίαν ἐλεεινήν.

— Τῆς ἔδωκα πέντε φράγκα τὴν ἡμέραν διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὴν κατοικίαν της.

— Ἐννοῶ τὴν ἐνδυμασίαν της· τὸ φόρεμά της εἶνε κουρέλλι μόνον γύφτισσες εἶδα νὰ φοροῦν φόρεμα σὰν τὸ δικό της. Βεβαίως μόνη της θὰ ἔκαμε τὴς σφαρτίδες που φορεῖ.

— Καὶ ἡ φυσιογνωμία της πῶς εἶνε;

— Εὐφυής, εὐφυεστάτη.

— Πονηρά;

— Διόλου, τοὐναντίον εἶνε καλή, εἰλικρινὴς καὶ ἀποφασιστική. Ἡ ματιά της τρυπᾷ τοῖχον, καὶ ὅμως τὰ μάτια της ἔχουν πολλὴν γλυκύτητα ἀλλὰ καὶ δυσπιστίαν.

— Πόθεν διάβολον μᾶς ἔρχεται;

— Ἀπ' ἐδῶ ὄχι βεβαίως.

— Μ' εἶπεν ὅτι ἡ μήτηρ της ἦτο Ἀγγλίς.

— Δὲν βλέπω νὰ ἔχῃ τίποτε Ἀγγλικὸν ἐπάνω της, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, ὅλως διόλου ἄλλο πρᾶγμα· καὶ εἶνε κομψή, καθόσον μάλιστα ἡ ἐλεεινὴ ἐνδυμασία της αὐξάνει πολὺ τὴν ὡραιότητά της. Πρέπει μὰ τὸ ναὶ νὰ τὸ ἔχῃ φυσικὸν νὰ εἶνε συμπαθὴς καὶ ἐπιδεξιοτέχνη, ἀφ' οὗ στέργουν νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ ἐργάται μας».

Ἐπειδὴ δὲ ὁ διευθυντὴς ἦτο χαρακτὴρ τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ παραλίπῃ ποτὲ πᾶσαν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ κολακεύῃ τὸν κύριόν του, ὅστις ἦτο γενναῖος εἰς φιλοδωρήματα, προσέθηκε·

«Χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆτε ἐμαντεύσατε τὰ πάντα.

— Ἡ προφορά της μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν».

Ἡ Πετρίνα καί τοι δὲν ἤκουεν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, εἶχεν ὅμως ἀρπάσῃ λέξεις τινάς, αἵτινες τῇ εἶχον ἐμποιήσῃ ταραχήν τινα βιαίαν, καθ' ἧς ἠναγκασμένη νὰ ἀντιδράσῃ· διότι ὤφειλε νὰ ἀκούῃ οὐχὶ τὰ ὄπισθεν αὐτῆς λεγόμενα, καὶ ἐὰν τὰ μάλιστα τὴ διέφερον, ἀλλὰ κυρίως τοὺς πρὸς αὐτὴν λόγους τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν. Τί θὰ διενοεῖτο περὶ αὐτῆς ὁ κ. Βουλφράν, ἐὰν διερμηνεύουσα τοὺς λόγους τῶν μηχανικῶν ἐξεστόμιζε μωρίαν τινὰ ἀποδεικνύουσαν τὴν ἀπροσεξίαν της;

Εὐτυχῶς εἶχε περάνῃ τὰς ἐπεξηγήσεις της ὅτε ὁ κ. Βουλφράν την ἐκάλεσε παρ' αὐτόν.

«Χρυσούλα».

Ἤδη ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τοῦ λοιποῦ ὤφειλε νὰ εἶνε τὸ ὄνομά της.

Ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, ἐκάθισεν αὐτὴν παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ἀντὶ τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, τῇ ἔδωκε πρὸς μετάφρασιν δελτίον τοῦ ἐμπορίου τῆς καναδέως τῶν Ἰνδιῶν· ὅθεν ἄνευ ἀναζητήσεων τῆδε κἀκεῖσε ἐδέησε νὰ το μεταφράσῃ ἐπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

Ἔλα πάλι 'ς τ' ὄνειρό μου,
γλυκοπόθητη μανοῦλα·
ἔλα πάλι 'ς τὸ πλευρό μου,
καθὼς ἤλθες τὴν αὐγούλα.
Ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη,
Τὸ παιδί σου σὲ προσμένει.

Καθὼς ὅταν μ' ἐξυπνοῦσες
μ' ἕνα πρόσχαρο φιλάκι
καὶ γλυκὰ μοῦ 'τραγουδοῦσες
ὅταν ἤμουνα παιδάκι,
ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη,
ἔτσι σ' εἶδα τὴν καϊμένη.

Ἀλλὰ τώρ' ἀπατημένος,
εἰς τὸ ἔρμο τὸ κρεβάτι,
μόνος εἶμαι, καὶ θλιμμένος
πολεμῶ μὲ τὴν ἀπάτη,
καὶ 'ς τὸ μνῆμά σου κλεισμένη
σύ, μανοῦλα χαϊδεμένη!

Ἀχ μανοῦλα, νὰ 'μποροῦσα
σὰν καὶ πρῶτα νὰ κοιμῶμαι
καὶ μαζί σου νὰ 'ξυπνοῦσα,
ὄχι ὡς τώρα ποῦ ἀπατῶμαι,
καὶ νὰ σ' εἶχ' ἀγκαλιασμένη,
ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη!

Καὶ τὰ κάτασπρα μαλλιά σου
καὶ τὰ πόδια νὰ φιλήσω,
καὶ 'ς τὴν ἔρμη τὴν καρδιά σου
νὰ 'μποροῦσα νὰ χαρῶ
τὴν χαρὰ τὴν περασμένη,
ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη!

Ἀλλ' ἐχάθη τ' ὄνειρό μου,
καὶ τὴν πλάνη μου λατρεύω,
καὶ τοῦ κάκου 'ς τὸ πλευρό μου
μὲ λακτάρα σὲ γυρεύω...
Ἀχ μανοῦλα χαϊδεμένη,
δὲν ἀκοῦν οἱ πεθαμένοι!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΛΛΩΝ ΗΡΩΣ

Ὁ οἰκίσκος των φαίνεται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς παραλίας· εἶνε πολὺ μικρός, μόλις καὶ μετὰ βίας μεγαλείτερος ἀπὸ τοὺς θαλαμίσκους τῶν λουτρῶν· ἀλλ' εἶνε τόσον εὔμορφος, μισοκρυμμένος ἀπὸ τὸ αἰγόκλημα ποὺ τον σκεπάζει, ὥστε ὁποιος περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἤθελε νὰ ἔμβῃ μέσα.

Ἂν ἔμβαινε κανεὶς θὰ ἔβλεπεν ὅτι ὅλα εἶνε ἐν τάξει εἰς τὰ δύο μικρὰ δωμάτια. Καὶ πρέπει νὰ εἶνε ὅλα ἐν τάξει, διότι πῶς ἄλλως θὰ ὑπῆρχεν ἀρκετὴ θέσις διὰ πέντε ἀνθρώπους (καὶ μὲ τὴν γάτα ἕξ);

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐν τούτοις ἡ μήτηρ λείπει· ἔχει ἐργασίαν εἰς τὸ μεταξουργεῖον· ἀλλὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ἡ μικρὰ κόρη της. Ἀφ' οὗ τακτοποιήσῃ τὰ πάντα, ἔρχεται καὶ κάθηται εἰς τὴν βαθμίδα τῆς θύρας, ὅπου τῆς κρατεῖ συντροφίαν ἡ γάτα, καὶ νανουρίζει γλυκὰ τὸ μικρὸν ἀδελφάκι της, καὶ ἔχει συγχρόνως τὸν νοῦν της καὶ εἰς τὸν μικρὸν Πέτρον, ὅστις ὅλην τὴν ὥραν τσαλαβουτᾷ εἰς τὸ νερόν.

Ὁ πατήρ της ἔχει μίαν ἁλιευτικὴν βάρκαν· εἶνε πολὺ μικρὰ ἐπίσης (ὅλα ὅσα ἔχουν εἶνε μικρά). Ἀλλὰ πόσον σμιρτᾷ φαιδρῶς ἐπὶ τοῦ κύματος ὅταν ἀναχωρῇ ἡ καϊμένη ἡ βαρκοῦλα! καὶ πῶς ἐπιστρέφει ὑπερηφάνως ὅταν ἐπέτυχε τὸ ψάρευμα καὶ ἔρχεται καταφορτωμένη!

Φυσικώτατα ὁ μικρὸς Πέτρος ἔχει τὴν ἰδικήν του βαρκοῦλαν· τὴν ἔκαμε μὲ τὰ ἰδιά του χέρια· ὅταν εἶνε τρικυμία δὲν πολυβαστᾷ εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἀδιάφορον· ὁ Πέτρος δὲν εἶνε μέσα. Ὅταν τὴν τραβᾷ μὲ τὸν σπάγον του, εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ Πέτρος εἶνε ἀνδρεῖος· δὲν τὰ φοβεῖται τὰ κύματα· ἡ θάλασσα εἶνε τὸ στοιχεῖόν του.

Δὲν εἶνε καὶ ἰδική των κάπως ἡ μεγάλη ἐκείνη θάλασσα, ἥτις φθάνει σχεδὸν ἕως εἰς τὴν θύραν των καὶ ἐκτείνεται ἐμπρός των ἕως ἐκεῖ ὅπου φθάνει τὸ βλέμμα καὶ παραπέρα; Εἶνε ἡ φίλη των· τὴν ἑσπέραν τὸ τραγοῦδι της τὸν νανουρίζει, καὶ ὁ Πέτρος ἀγαπᾷ πολὺ τὸ τραγοῦδι τῆς θαλάσσης.

Ὅταν θυμώσῃ, τὸ τραγοῦδί της γίνεται ἄγριον· ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀγαπᾷ πολὺ τὴν τρικυμίαν! Ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ ἔχῃ μίαν μεγάλην βάρκαν καὶ ὅταν γίνεται τρικυμία θὰ πηγαίνῃ μόνος νὰ βοηθῇ τὰ κινδυνεύοντα πλοῖα.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρον τοῦ Πέτρου.

Γνωρίζει τὸν Μπαρμπαλάμπρον, ὅστις ἐκινδύνευσε πολλάκις ἐν καιρῷ τρικυμίας, διὰ νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχεῖς ἁλιεῖς· καὶ ὅταν ἔρχεται τὴν Κυριακὴν νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του, εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας των, τὸν ἐρωτᾷ πόσους ἔσωσε καὶ πῶς τοὺς ἔσωσε. Τὸν ἀκούῃ χωρὶς νὰ κινηθῇ, χωρὶς ν' ἀναπνέῃ, καὶ ἡ καρδία του κτυπᾷ ἀπὸ μέσα, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ μετάλλιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν Μπαρμπαλάμπρον, καὶ τὸ ὁποῖον λάμπει ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς γενναῖος καὶ νὰ ἐκθέτῃ τὴν ζωήν του εἰς κίνδυνον διὰ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Πέτρος ἐνόησε τοῦτο, ἀκούων τὸν Μπαρμπαλάμπρον νὰ διηγῆται, καὶ παρατηρῶν τὸ μετάλλιόν του, καὶ ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε τρικυμιώδης καὶ πρὶν νὰ βρυχᾶται τὴν νύκτα, ὅταν ἀποκοιμᾶται, εἶνε βέβαιος ὅτι εἰς τὸ ὄνειρόν του θὰ ἴδῃ τὸν γέροντα Μπαρμπαλάμπρον, μέσα εἰς τὸ ἀκάτιόν του ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀγρίων κυμάτων.

Σήμερον ἡ θάλασσα εἶνε ἥσυχος· τὰ κυματάκια παίζουν ἥσυχα εἰς τὴν ἄμμον, τόσον ἥσυχα «ποῦ μόλις τ' ἀκούει κανεὶς ν' ἀναπνέουν» λέγει ὁ Πέτρος.

Εἶνε ὡραῖος καιρὸς διὰ τὸ πλοιάριόν του· διὰ τοῦτο πηγαίνει νὰ το ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν· εἶνε τὸ νερὸν ἕως εἰς τὰ γόνατα. Δὲν χαλᾷ διόλου ὑποδήματα, ὁ δὲ σκοῦφός του δὲν εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ οἰκονομία γίνεται καὶ περισσότερον εὐχαριστημένος εἶνε.

Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τοῦ ἀέρος δὲν φουσκώνει τὸ πανί, ἀλλ' ὁ Πέτρος τρέχει μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του σύρων τὸν σπάγον, καὶ τὸ καραβάκι τρέχει γρήγορα, γρήγορα, ὡς νὰ ἐπήγαινε πρίμα...

Ὁ καιρὸς περνᾷ. Εἰς τὴν θύραν, ἡ ἀδελφή του τραγουδεῖ νανουρίζουσα τὸ μικρόν, ἡ δὲ γάτα την ἀκούει σοβαρά, ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν βλέπω πλειὰ τὸν Πέτρον· τί ἔγινε ὁ Πέτρος; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ἡ ἀδελφὴ διακόπτουσα τὸ τραγοῦδι της.

Ἡ γάτα ἐκπλαγεῖσα διὰ τὴν ἐξαφνικὴν ἐκείνην σιωπήν, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Πέτρος δὲν εἶνε μακράν, ἡ γάτα τὸν βλέπει νὰ ἔρχεται.

Ἔρχεται πρὸς τὴν ἀδελφήν του, μὲ χαμηλωμένην κεφαλήν, σύρων ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸ πλοιάριόν του εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Τὸ μεγάλο κατάρτι, τὸ πανί, τὰ ἐξάρτια, ὅλα ἔγιναν κομμάτια· ὁ Πέτρος κρατεῖ τὰ συντρίμματα εἰς τὴν χεῖρά του.

Μαρία, ξεμπέρδεψέ μου τα, σὲ παρακαλῶ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τα ξεμπλέξω.

— Τί! λέγει ἡ Μαρία γελῶσα· ἔπεσε ἔξω τὸ παράβι σου... μὲ τέτοια γαλήνη;

Ὁ Πέτρος ἀνορθώνει τὴν κεφαλήν. Ἡ Μαρία εἶνε περισσότερον ἐπιτηδεία καὶ ὑπομονητικὴ ἀπὸ αὐτόν, τὸ πλοιάριόν του θὰ ἐπιδιορθωθῇ μετ' ὀλίγον.

— Ἔπεσε ἔξω, εἶπε, μὰ ἔκαμα μόνος μου φουρτοῦνα, ἐκεῖ πέρα, εἰς τοὺς βράχους. Ἔβαλα τὸ καράβι μου 'ς ἕνα λιμανάκι κ' ἔπειτα μὲ τὰ χέρια μου ἐκινοῦσα τὸ νερὸ κ' ἔκαμε μεγάλα κύματα. Τὸ καραβάκι μου ἐχόρευε, ἐχόρευε. Τὸ νερὸ τινάζονταν πάνω ἀπὸ τὸ πανί. Πότε ἔγερνε ἀπ' ἐδῶ, πότε σηκόνονταν κ' ἔγερνε ἀπ' ἐκεῖ...

Ὁ Πέτρος ἐξάπτεται ὁμιλῶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του λάμκουν ὅπως καὶ ὅταν ἀκούῃ τὸν Μπαρπαλάμπρον.

— Ἔτρεχα, ἐξακολουθεῖ· νοιώθεις.... ἔπρεπε νὰ φθάσω γρήγορα Τὸ πλοῖον ἔκαμε σινιάλα εἰς τὸ πέλαγος... ἤτανε σὲ κίνδυνο... εἶχε χάσῃ τὸ τιμόνι του χωρὶς ἐμένα θὰ βούλιαζε... θὰ βούλιαζε τὸ κα-

ράθε καὶ θὰ πνίγονταν οἱ ἄνθρωποι. Τέλος πάντων τὸ ἐγλύτωσα!.. τὸ πλήρωμα, τὸ φορτίον, ὅλα... Ἡ βάρκα μου ἔσκασε ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χαθῶ... Μὰ τί με νοιάζει... Εἶμαι εὐχαριστημένος πού τους ἐγλύτωσα!

Ἡ ἔξαψις τοῦ Πέτρου ὁλονὲν αὐξάνει. Ὁ μικρὸς ναυτικὸς πιστεύει σχεδὸν εἰς τὴν τρικυμίαν, εἰς τὸ ναυάγιον, εἰς τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεξε. Βλέπει ἀκόμη τὸ κινδυνεῦον πλοῖον ἐμπρός του, ὡς νὰ τὸ ἔσωσε πράγματι, καὶ εἶνε εὐτυχής!... Ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ μικρὸς Πέτρος ἦτο ἥρως!

Ἦτο παιγνίδιον μόνον, ἀλλ' ὡραῖον παιγνίδιον, βραδύτερον ὅμως, ὅταν μεγαλώσῃ, ὅταν γίνῃ ἄνδρας, ὅταν θὰ ἔχῃ τὴν ἀληθινήν του βάρκαν, τὸ ὄνειρόν του θὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ τότε θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν καταιγίδα καὶ νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του μὲ τὴν αὐτὴν γενναιότητα καὶ τὴν αὐτὴν ἀποφασιστικότητα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος θὰ γίνῃ τότε εἷς ἀπὸ τοὺς γενναίους ἐκείνους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶνε γνωστὰ εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς τριγύρω καὶ θὰ γίνῃ, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀληθὴς ἥρως.

ΑΓΡΙΕΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Ἔλαφος περίλυπος καὶ θρηνοῦσα τὰ δύο ἀγαπητά της τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐθανάτωσαν κυνηγοί, ἐβάδιζεν εἰς τὸ δάσος. Αἴφνης βλέπει ἐμπρός της δύο μικροὺς λύκους, οἵτινες ἦσαν ἑτοιμοθάνατοι ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἀλλ' ἡ ἔλαφος τοὺς ἐλυπήθη καὶ τοὺς ἔθρεψε μὲ τὸ γάλα τῶν μαστῶν της.

Εἰς γέρων δερβίσης διερχόμενος διὰ τοῦ δάσους εἶδε τί συνέβη καὶ ἐστάθη καὶ παρετήρει μὲ ἔκπληξιν.

— Εἰξεύρεις εἰς ποίους δίδεις τὸ γάλα σου, καϊμένη ἔλαφος; Μήγως τάχα πιστεύεις πως ὑπάρχουν καὶ εὐγνώμονες λύκοι; Εἶνε ἄπιστον αὐτὸ τὸ ζῷον· αὐτὸ που πίνει τὸ γάλα σου θὰ πιῇ μίαν ἡμέραν καὶ τὸ αἷμά σου!

— Πολὺ πικρὰ εἶνε ὅσα μοῦ λέγεις, εἶπεν ἡ ἔλαφος· ἐγὼ δὲν τὰ συλλογίζομαι αὐτά· ἐγὼ ἕνα μόνον πρᾶγμα θέλω, νὰ ἐκτελέσω τὸ ἱερὸν καθῆκον τῆς μητρός· εἶμαι εὐτυχὴς τρέφουσα τοὺς ἄλλους· μοῦ τὸ λέγει ἡ καρδιά μου. Θὰ μοῦ ἦτο λυκηρὸ βάρος τὸ γάλα μου, ἂν δὲν εἶχα κανένα νὰ τὸ προσφέρω.

Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον εὐαίσθητοι ψυχαί, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ τὴν ἔλαφον. Εἶνε εὐτυχεῖς διότι εὐεργετοῦν· θὰ τοις ἐφαίνετο βάρος ὁ πλοῦτός των, ἂν δὲν ἠδύναντο νὰ κάμωσι δι' αὐτοῦ καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους.

[Κατὰ τὸν διάσημον ῥῶσσον μυθογράφον ΚΡΙΛΟΦ]

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ ΜΠΕΤΣΗ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦλθεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον λυώνουν αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι· ἡ ὑγρασία εἰσδύουσα διὰ τῶν χαραγμῶν τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου, ὅπου κατῴκει ἡ γραία Μπέτση εἰς ἓν προάστειον τοῦ Λονδίνου, τῇ ἐπροξένει σκληροὺς πόνους καὶ την ἠμπόδιζε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον τὰ δύο ἐγγόνια της.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ὁ Ἰάκωβος ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸ γάλα, ἀλλ' ἔχασε τὸ ἡμισυ, κυνηγῶν ἕνα σκύλον ὅστις ἔκαιζε μαζί του.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ το μαλώσω, ἔλεγεν ἡ μάμμη· ἕνα παιδὶ ἑπτὰ χρόνων δὲν ἔχει τὴν γνῶσι ἑνὸς ἀνθρώπου. Τί δυστυχία νὰ εἶμαι πτωχὴ καὶ γραῖα καὶ νὰ χάχω ν' ἀναθρέψω αὐτὰ τὰ δύο ἀγαπητὰ παιδάκια. Ἂν ὁ υἱός μου δὲν ἐκινίγετο καὶ ἡ νύμφη μου δὲν ἐπήγαινε νὰ γίνῃ οἰκονόμος εἰς ἕνα πλούσιο σπίτι, δὲν θὰ ἤμεθα εἰς τέτοιαν στέρησιν που νὰ μὴ ἔχωμε νὰ φάγωμε. Καὶ ἐν τούτοις τ' ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ἐγγόνια μου ἡ μητέρα των, ἀφ' οὗ διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα δι' αὐτὰ ἐπῆγε νὰ ξενοδουλεύῃ καὶ τἄφησε τόσον μικρά· ἀλλὰ ἕνα χρόνο τώρα οὔτε γράμμα μοῦ ἔστειλε, οὔτε τίποτε διὰ τὰ μικρά· ἴσως πέθανε καὶ αὐτὴ ἡ ἄμοιρη.

Ἐν ᾧ τοιουτοτρόπως ἔλεγε τὸν πόνον της ἡ γραῖα, ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μαίρη ἐπήγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἠγάπων πολὺ τὴν διδασκάλισσαν, ἥτις ἐμάνθανεν αὐτὰ ἀνάγνωσιν καὶ τοις ἔδιδε ζεστὴν σούπαν τὸ μεσημέρι· ἀλλ' ἠγάπων ἐπίσης καὶ νὰ παίζουν καὶ πρὸ πάντων νὰ βλέπουν τὰ μεγάλα πλοῖα, τὰ ὁποῖα πλέουν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ταμέσεως.

— Βλέπεις, ἀδελφούλα μου; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· αὐτὰ τὰ μεγάλα πλοῖα θὰ καταβοῦν ἕως εἰς τὴν θάλασσα· θὰ πᾶν τὸ φορτίο τους εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη καὶ θὰ γυρίσουν ὀπίσω μὲ πολλὰ χρήματα καὶ ἄλλα ἐμπορεύματα. Ἐγὼ τα ξεύρω αὐτά, γιατὶ ὡμίλησα μὲ ναυτικούς· κ' ἐγὼ θὰ γίνω ναυτικὸς ὡσὰν αὐτοὺς καὶ ὡσὰν τὸν πατέρα.

— Νὰ μὴν πᾶς σὲ ξένον τόπο, Ἰάκωβε· ἡ γιαγιὰ θὰ κλαίῃ. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα δὲν ξαναγύρισαν.

— Ναί· μὰ ὁποιος εἶνε ἄνδρας, πρέπει νὰ κερδίζῃ πολλὰ χρήματα διὰ τὴ γιαγιά του καὶ τὴν ἀδελφή του.

— Αἴ, μικρέ, ἐφώναξεν εἷς ναύτης, ὅστις ἐξεφόρτωνε γαιάνθρακας· πηγαίνεις αὐτὸ τὸ μικρὸ σάκκο ἐκεῖ πέρα; δὲν εἶνε μακρυά· θὰ σου δώσω δύο δεκάρες.

Δύω δεκάρες! Τί ὡραῖα που θὰ εἶνε νὰ φέρῃ εἰς τὴν μάμμην τὸ χρῆμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισε μὲ τὸν κόπον του.

— Τὸ σχολεῖο, δὲν εἶνε μακρυά, εἶπεν εἰς τὴν Μαίρη πήγαινε μόνη σου, σὰν μικρὴ γυναικούλα. Δὲν πιστεύω νὰ φοβῆσαι· ἄμα τελειώσω τὴν δουλειά μου θὰ ἔλθω κ' ἐγώ.

Ὅλην τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἡ μικρὰ κόρη ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν της. Τὴν μεσημβρίαν ἔφαγε τὴν σοῦπάν της χωρὶς ὄρεξιν, ἕτοιμος νὰ κλαύσῃ.

Ἐβράδυασε, ἐνύκτωσε, καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐφαίνετο!

Εἰς τὰς τέσσαρας ὅλα τὰ παιδία ἐξώρμησαν ἀπὸ τὴν θύραν μὲ φαιδρὰς φωνὰς καὶ θορυβώδεις γέλωτας. Ἡ Μαίρη τὰ παρηκολούθησε λυπημένη, ἐλπίζουσα ἐν τούτοις ὅτι ὁ ἀδελφός της τὴν ἐπερίμενεν εἰς τὸν δρόμον. Ὅταν δὲ ἐκεῖνα διεσκορπίσθησαν καὶ τὸ καθὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἡ δὲ δυστυχὴς μικρὰ ἔμεινε μόνη ἐπὶ τῆς ἐρήμου προκυμαίας, ἡ λύπη της ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς. Ἐφώναξεν ἐπανειλημμένως τὸν Ἰάκωβον. Ἀλλὰ καμμία φωνὴ δὲν τῇ ἀπήντησεν.

Ἐνύκτωνε· τὰ μικρά της ὑποδήματα τὰ γεμᾶτα νερὸν καὶ λάσπην τῆς ἐφαίνοντο πολὺ βαρέα. Ἤρχισε δὲ καὶ νὰ φοβῆται· ἔβλεπεν εἰς τὸ σκότος μαύρους ἀνθρώπους, οἵτινες ἴσως ἐσκόπουν νὰ τὴν φάγουν· ἤκουε μυστηριώδεις καὶ τρομακτικὰς φωνάς. Οἱ μαῦροι ἄνθρωποι ἦσαν αἱ σκιαὶ τῶν χονδρῶν πασσάλων, εἰς τοὺς ὁποίους δένονται αἱ ἀλύσσεις τῶν πλοίων, αἱ δὲ μυστηριώδεις φωναί, ὁ φλοῖσβος τοῦ ὕδατος.

Ἡ μόνωσις τὴν κατετρόμαζεν· οἱ μικροὶ πόδες της ἔτρεμον· ἦτο πολὺ δυστυχὲς τὸ κοράσιον ἐκεῖνο.

Τέλος εἰς τὴν καμπὴν ἑνὸς δρόμου, εἶδε καθημένην ἐπὶ μιᾶς πέτρας μίαν γυναῖκα ὠχράν, ἥτις ἐφόρει πτωχικὴν ἐνδυμασίαν.

— Κυρία, ἀνέκραξε, λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της· σὲ παρακαλῶ πολὺ πήγαινέ με εἰς τὸν ἀδελφό μου, μονάχη μου φοβοῦμαι...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Θεέ, οὐράνιε Πατέρα,
μὲ τὴν καρδιά μου εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ φαγὶ καὶ τὸ πιοτὸ
ποῦ μᾶς χαρίζεις κάθε 'μέρα.

Ψυχὲς ποῦ μετρημὸ δὲν ἔχουν,
προσμένουν ἀπὸ σὲ φαγὶ
χόρτα καὶ λούλουδα 'ς τὴ γῆ
νὰ δώσῃς, γιὰ νὰ πιοῦν προσέχουν.

Καὶ πάλι δὲν περνᾷ ἡμέρα
κ' ἐμᾶς νὰ μὴ μᾶς θυμηθῆς,
Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μᾶς βοηθῆς,
Θεέ, οὐράνιε Πατέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς].

Η ΦΩΛΕΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Στρατῆς καὶ ὁ Μαθιὸς εἶνε παιδιὰ τῆς τετάρτης τοῦ δημοτικοῦ.

Οἱ γονεῖς των εἶνε πολὺ καλοί· θέλουν νὰ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι τὰ παιδιά των, νὰ μάθουν γράμματα· ἀλλὰ ὁ Στρατῆς καὶ ὁ Μαθιὸς δὲν εἶνε καλοί.

Εἰς τὸ σχολεῖον, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὸν νοῦν των εἰς τὰ μαθήματα, συλλογίζονται παιγνίδια καὶ ἀταξίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Στρατῆς ἔλεγε τοῦ Μαθιοῦ, ἐν ᾧ εἶχε τὸ βιβλίον ἐμπρός του κ' ἔκαμνε τάχα πως ἐδιάβαζε.

— Μαθιέ, Μαθιέ!

— Τ' εἶνε Στρατῆ!

— Ἄκουσε· 'ς ἕνα παλιὸ σπίτι εἶνε μιὰ φωλιὰ κουκουβάγιας. Ν' ἀναβοῦμε κ' τὴν πάρωμε.

— Καλά, Στρατῆ· ἀλλὰ πῶς; πῶς νὰ σκαρφαλώσωμε;

— Εἶν' ἕνα δένδρο κοντὰ 'ς τὸ παράθυρο· ἀναβαίνομε, πέρνομε τὴν φωλιὰ κ' ἐδῶ πᾶν κ' οἱ ἄλλοι.

— Τὶ ὥρα;

— Τὸ βράδυ, τὴν νύκτα, νὰ μή μας ἰδῇ κανείς.

Τὸ βράδυ, ἐβγῆκαν σιγὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των κ' ἐπῆγαν πρὸς τὸ χαλασμένο σπίτι.

Εἶχε βγῆ τὸ φεγγάρι κ' ἔρριπτε τὸ φῶς εἰς τὴ σιωπὴ τῆς νυκτός.

Πρῶτος ἀνέβηκε εἰς τὸ δένδρο ὁ Στρατῆς· ὁ Μαθιὸς ἀνέβαινε δεύτερος.

Ὁ Στρατῆς ἀπὸ κλαδὶ εἰς κλαδὶ ἐπλησίασε εἰς τὸ παράθυρο· ἦτο ἕτοιμος ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ τρόμον καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ δένδρον· καὶ ὁ Μαθιὸς ἐστάθη ἀκίνητος ἀπὸ φρίκην.

Εἰς τὸ παράθυρο πού το ἐφώτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ, ἐφάνη ἀγρία ἡ κουκουβάγια, μὲ νύχια ἀνοιγμένα, ἕτοιμη νὰ σπαράξῃ τὰ ἄπονα παιδιά που ἤρχοντο νὰ κλέψουν τὰ παιδιά της, νὰ καταστρέψουν τὴν εὐτυχίαν της.

Ὁ τρόμος που ἔνοιωσαν ὁ Στρατῆς καὶ ὁ Μαθιὸς δὲν περιγράφεται· εἶχαν κιτρινίσῃ, ἡ καρδιά των κτυποῦσε σὰν σφυρί.

Κατέβηκαν γρήγορα γρήγορα ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔτρεξαν εἰς τὰ σπίτια των.

Τοὺς ἐφάνη ὡς νὰ τους ἐτιμώρησε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τέτοια παιγνίδια· ἐπρόσεχαν εἰς τὸ μάθημά των· ἔγιναν καλὰ παιδιὰ καὶ τ' ἀγαποῦν τώρα ὅλοι.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 214).

«Ἀξιότιμε κύριε λοχαγέ,

Θλιβερὸν καθῆκον ἐκτελῶν σᾶς ἀναγγέλλω τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἔπληξε τὴν οἰκογένειάν σας. Ἡ κυρία Βλένου ἡ ἀφοσιωμένη μάμμη ἡ ὁποία εἶχεν ἀφοσιωθῆ μὲ τόσην αὐταπάρνησιν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἐγγόνων της, ἀπέθανεν αἰφνιδίως.

»Ἡ κυρία αὕτη δὲν εἶχεν ἰδικήν της περιουσίαν, ἀλλ' ἔζη ἀπὸ τὴν σύνταξίν της, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν εἰς αὐτὴν τὸ κράτος, ὡς χήραν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ. Δὲν εἶχε δὲ κανένα συγγενῆ ζῶντα, πλὴν τοῦ γαμβροῦ της, τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ὅπως ἠξεύρετε, ἀξιότιμε κύριε λοχαγέ, ὁ ἀνεψιός σας ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Μεγάλας Ἰνδίας, καὶ διαμένει ἐκεῖ ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του.

»Ἔγραψα ἀμέσως εἰς τὸν ἀνεψιόν σας, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὸ νέον δυστύχημα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ λάβω ἀπάντησιν πρὶν παρέλθουν ἓξ μῆνες.

»Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τί θὰ γίνουν τὰ ὀρφανά, ἄνευ πόρων, ἄνευ συγγενῶν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ὁποῖοι νὰ τὰ βοηθήσουν;

»Ἐξήτησα τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας — τὸ ἐπάγγελμά μου μοὶ δίδει τὸ δικαίωμα τοῦτο — τὸ δὲ μεγαλήτερον τῶν παιδίων μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς Λοθαριγγίαν εὑρίσκεται εἷς θεῖος τοῦ πατρός των· ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ σας γράψω καὶ νὰ κάμω γνωστὴν τὴν προσωρινὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ τέσσαρα ὀρφανά. Ἡ ἡλικία των, ἡ χάρις των, οἱ εὐγενεῖς τρόποι των ἐκίνησαν εἰς ἄκρον τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοις ἔδωκα προσωρινῶς ἄσυλον.

»Λέγω προσωρινῶς. Βεβαίως δὲν μετανοῶ διότι ἔλαβα τὰ παιδία ὑπὸ τὴν στέγην μου· ἀλλ' ἡ οἰκία μου εἶνε μικρά, ἔχω ὀκτὼ τέκνα, ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ δέκα καὶ δύο ὑπηρέται δώδεκα — δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὰ διατηρήσω μαζί μου ἐπὶ πολύ.

»Ἄλλως δὲ θὰ προσέβαλλον τὴν καρδίαν σας, τὸν στρατιωτικόν σας χαρακτῆρα, τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας ἀγάπην, καὶ μόνον ἂν ὑπέθετα ὅτι δὲν θὰ δεχθῆτε εὐχαρίστως τὰ ἀγγελάκια ταῦτα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀποστέλλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

»Νομίζω λοιπόν, ὅτι συμμορφοῦμαι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, πρὸς τὰς διαταγάς σας μάλιστα, καθιστῶν γνωστὸν εἰς ὑμᾶς ὅτι οἱ μικροὶ ἀνεψιοί σας θὰ εἶνε ἕτοιμοι ν' ἀναχωρήσουν εὐθὺς ὡς μοι γράψετε.

»Ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν σας διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ταπεινότατος ὑμῶν θεράπων
Ἀντώνιος Ἀφωγοῖδης
συμβολαιογράφος.

»Γ. Γ. Θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἷς ἐκ τῶν φίλων τῆς μακαρίτιδος μάμμης ἀναχωρεῖ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἰς Χ. μικρὰν πόλιν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς κώμης σας· ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδικὴ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν μικρῶν.»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην βαθεῖα κατάπληξις διεδέχθη ἐν τῷ λοχαγῷ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς παραφορᾶς.

Ἡ ἀδελφή του συνήνωσεν ὁρμεμφύτως τὰς χεῖρας, μὴ τολμῶσα λέξιν νὰ εἴπῃ πρὶν ἢ μάθῃ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ εἴδησις τῆς ἐλεύσεως ἑνὸς παιδίου εἰς τὴν ἥσυχον κατοικίαν των δὲν θὰ τὴν ἐτάραττε καὶ τόσον πολύ. Ἡ κανονική, μονότονος ἐκείνη ζωή, ἡ ἄνευ ὠφελείας διὰ τοὺς ἄλλους, τῇ εἶχε φανῇ πολλάκις ὡς σφάλμα· πλὴν δὲ τούτων ἡ καρδία ἑκάστης γυναικὸς δὲν κρύπτει εἰς τὰς μᾶλλον ἀποχρύφους πτυχάς της, μητρικὴν στοργήν;

Ἐν τούτοις ὅμως ἐταράχθη, ὡς βεβαίως πᾶσα γυνὴ θὰ ἐταράττετο ἐν τῇ θέσει τῆς Συλδίας.

Δὲν ἤρχετο ἓν μόνον παιδίον, ἀλλὰ τέσσαρα· τέσσαρα παιδία ἔπιπτον αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ὡς ἀερόλιθοι.

Αἱ ὡραῖαι ἥσυχοι ἡμέραι, ἡ ἥσυχος εὐτυχία, αἱ ἀγαπηταὶ ἐργασίαι ἔμελλον νὰ παρέλθουν διὰ παντός. Τὴν τάξιν, τὴν ἀκρίβειαν ἔμελλε νὰ διαδεχθῇ θόρυβος, ἀταξία, ἀπαταστασία. Καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ ἔβλεκεν ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της πλῆθος ἐνδυμάτων τρυπημένων εἰς τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκώνας καὶ περιποδίων ἐχόντων ἀνάγκην ἐπιδιορθώσεως.

Ὁ λοχαγὸς ἐθεώρει τὸ πρᾶγμα ἀκόμη τραγικώτερον. Κατ' ἀρχὰς ἐξανέστη κατὰ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου βάρους, τὸ ὁποῖον ἐφόρτωνεν εἰς τὴν ῥάχιν του ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος.

Ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ὀκτὼ παιδία, δὲν ἐνόει βεβαίως ποῖον τρόμον ἐνέπνεεν εἰς ἀνθρώπους ἀνυπάνδρους τὸ ἥμισυ τῆς λεγεῶνος ταύτης. Τὴν πρώτην του ἐντύπωσιν λοιπὸν ἐξέφρασεν ὁ λοχαγὸς διὰ τοῦ γρόνθου ὅστις συνέτριψε τὰ διάφορα δοχεῖα. Ὁ φοβερὸς κρότος, τὸ θλιβερὸν θέαμα, ἡ βιαιότης τοῦ λόγου τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ, ἐτάραξαν καὶ τὴν οἰκονόμον Μαριάνναν· ἔπειτα ἡ συγκίνησις ἔφθασε μέχρι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ Αὐγουστίνου· ὡς καὶ ὁ Μαῦρος καὶ ὁ Μπιμπῆς εἶχον ταραχθῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἐν τούτοις, ἂς το εἴπωμεν ταχέως πρὸς τιμὴν τοῦ λοχαγοῦ, δὲν διήρκεσε πολὺ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λοχαγοῦ ἡ σκ[illegible]ψις νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ ἐπιβαλλόμενον [illegible] αὐτὸν καθῆκον.

Ἦτο ἔντιμος ἄνθρωπος καὶ μεγ[illegible] λόφρων.

Δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπωθήσῃ τὰ δύ[illegible] τυχῆ παιδία, τὰ ἐγκαταλελειμμένα, τ[illegible] ὁποίων ἦτο ὁ μόνος συγγενής.

Ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνατρο[illegible] τῶν παιδίων ἐκείνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τ[illegible] διοικήσεως ἑνὸς λόχου ἀφ' ἑτέρου, τὸν[illegible] ποῖον νὰ ὁδηγήσῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τ[illegible] μάχην, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπ[illegible] τίμα μετὰ μεγάλης προθυμίας τὸ δ[illegible] τερον. Ἀλλ' οὐδεὶς τον ἠρώτα τ[illegible] στιγμὴν ἐκείνην τί ἐπεθύμει· ὁ συμβολ[illegible] ογράφος ἀνέμενε τὰς διαταγάς του. Τ[illegible] διαταγάς του! Τί εἰρωνεία! Δὲν ἦτ[illegible] λοχαγὸς ὁ διατάττων, ἀλλ' ὁ συμ[illegible] λαιογράφος· ὁ λοχαγὸς ἔπρεπεν ἁπλῶς [illegible] ὑπακούσῃ.

Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε ν' ἀπαντήσ[illegible] Τὴν ἀπάντησιν δὲ ταύτην ἔγραψε μ[illegible] πολλοῦ κόπου.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἀνέκα[illegible] πολὺ τεχνικώτερον ἐκράτει τὸ ξίφος [illegible] τὴν χεῖρά του, παρὰ τὴν γραφίδα· τ[illegible] δὲ τὸ πρᾶγμα καθίστατο δυσκολώτερ[illegible] διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν ἐξ[illegible] ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο.

Εἰκοσάκις ἔγραψε καὶ ἐξέσχισε [illegible] ἐπιστολήν· ὁτὲ μὲν εὑρίσκων αὐτὴν π[illegible] σύντομον, ἄλλοτε πολὺ μεγάλην, ἢ π[illegible] τεταραγμένην.

Τέλος πάντων ἀσθμαίνων, κάθιδρ[illegible] ἀπηλπισμένος κατώρθωσε νὰ γράψῃ [illegible] τὸν συμβολαιογράφον ὅτι ἐδέχετο νὰ [illegible] στείλῃ τὰ τέσσαρα παιδία ἐπωφελούμ[illegible] τὴν εὐκαιρίαν τὴν ὁποίαν ἀνέφερε.

Ἔπειτα δὲ ἐξῆλθε νὰ ἀναπνεύσῃ [illegible] δροσισθῇ καὶ καταπραΰνῃ τὴν νευρ[illegible] τοῦ ταραχήν.

Ἡ Συλδία κατ' ἀρχὰς ἤρχισε νὰ π[illegible] νάζῃ· ἔπειτα ἐμέμφθη τὸν ἑαυτόν [illegible] ὅτι ἦτο φίλαυτος καὶ δὲν ἐνόει νὰ ὑπ[illegible] φέρῃ διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐπειδὴ δὲ [illegible] ἀρὸ παντὸς καλὴ οἰκοκυρά, ἐσκέφθη [illegible] ἑτοιμάσῃ τὸ ταχύτερον τὰ δύο δωμ[illegible] τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρησιμεύον ὡς κοιτῶνες [illegible] τεσσάρων παιδίων. Τὰ δύο ἐκεῖνα δωμ[illegible] τια, τὸ ἓν κόκκινον καὶ τὸ ἄλλον π[illegible] σινον, ἦσαν πρὸ πολλοῦ κλειστά, ε[illegible] δὲ ἀνάγκην πολλοῦ ξεσκονίσματος.

Ἄλλο ζήτημα ἀδημονίας. Τί θὰ ἔλ[illegible] ἡ Μαριάνα; Αὐτὴ προηγεθάνθη πως [illegible] ὥραν τοῦ γεύματος τὴν συνωμοσίαν [illegible] ἐτεκταίνετο κατὰ τῆς ἡσυχίας της [illegible] τῆς ἀναπαύσεώς της.

Ὅτε τὴν μεσημβρίαν ἔφερε τὴν σ[illegible] παν εἰς τὴν τράπεζαν, ἤκουσε τὸν λ[illegible] χαγὸν νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν μελαγχολ[illegible] πρὸς τὴν ἀδελφήν του·

— Ὅσο συλλογίζομαι πως ἔκπειτα [illegible] ὀλίγες ἡμέρες θὰ ἔχωμε τέσσαρα π[illegible] διὰ 's τὸ ἥσυχο σπιτάκι μας!

[Ἕπεται συνέχεια]. ΣΟΦΙΑ ΔΗΜ[illegible]

Η ΠΛΕΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 211]

Περὶ τὴν ἑσπέραν, ἰσχυρὸς κρότος [illegible] ὑσθῆ ὡς νὰ ἐξεπυρσοκρότουν δεκά[illegible] κανονίων συγχρόνως· οἱ ναῦται [illegible] ρετήρησαν πρὸς τὸ πέλαγος· ὁ πελώ[illegible] ος ὄγκος τοῦ πάγου εἶχε καταποντισθῆ.

Ὁ πλοίαρχος ἠρώτησε τὸν Χάνς, [illegible] ίνον ἐκ τῶν δύο ναυαγῶν, ὅστις ἦτο [illegible] κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι ὁ ἄλ[illegible] ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μόλις [illegible] πνεεν·

— Εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκετε;

— Εἴμεθα Νορβηγοί, ἀπεκρίθη ὁ [illegible] νος· τὸ πλοῖόν μας ἐλέγετο Χριστια[illegible] καὶ εἴχαμεν ὑπάγῃ νὰ ψαρεύσωμε [illegible] ρούνας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰσλαν[illegible] ας. Ἐν ᾧ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ κάμωμεν [illegible] νὰ διὰ νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, μία φο[illegible] ρὰ τρικυμία μᾶς ἐσκούντησε βορεινά· [illegible] νον καὶ ὁμίχλη μᾶς ἐπεριεκύκλωσε· ἀφ' [illegible] ἐπαλαίσαμεν ἑβδομάδας μὲ τὰ κύμα[illegible] μᾶς τράβηξαν τὰ ῥεύματα, μᾶς ἔ[illegible] ξαν οἱ πάγοι. Ἤμεθα ἐννέα· οἱ ἄλ[illegible] εἶχαν ἀποθάνῃ· τοὺς ἐθανάτωσεν ἡ [illegible] θένεια, αἱ στερήσεις, τοὺς ἅρπαξαν τὰ [illegible] ματα. Τότε ἤρχισε γιὰ μᾶς ἕνα μαρ[illegible] ριὸ που δὲν περιγράφεται. Τὸ κρύο [illegible] νετο καθημέρα φοβερώτερο· αἱ νύκτες [illegible] ν ἀτελείωτοι· ἐζούσαμεν ὅπως ὅπως [illegible] τὰς τροφάς ποὺ εἶχαν ἀπομείνῃ μέσα [illegible] τὸ πλοῖο· τὰς πρώτας ἡμέρας ἐπιά[illegible] με μερικὰ θαλασσινὰ πουλιά· ἀλλὰ [illegible] λίγο, ὅταν ἔγινεν ἄφαντος πλιὰ ὁ [illegible] νος, ἔγιναν καὶ αὐτά· ἀπὸ τότε ὡς τρο[illegible] μας εἴχαμεν ἀλατισμένα ψάρια, δύο [illegible] βαρέλια γαλέτες, καὶ ὀλίγο ροῦμι [illegible] λάδι.

Ἤμεθα τόσο λυπημένοι που δὲν ἐπερ[illegible] σε ἀπὸ τὸν νοῦ μας ὅτι εἰμπορούσαμε [illegible] πάθωμε κἄτι χειρότερο ἀκόμη.

Εἴχαμε λάθος· μίαν νύκτα μᾶς ἐξύ[illegible] σαν φοβεροὶ τριγμοί· ὁ ξυλουργὸς ἔ[illegible] κρινε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου· ἡ Χρι[illegible] στιανία ἐξηρθρώνετο ἀπὸ τὴν φοβερὰν [illegible] σιν τῆς συστολῆς τοῦ παγωμένου ὑ[illegible] τος.

Τότε κατεσκευάσαμεν τὸ ἀπὸ πάγον [illegible] τὶ μας, διότι τὸ πλοῖόν μας εἰμπο[illegible] σε νὰ κομματιασθῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς [illegible] γμήν.

Δὲν ἄργησε νὰ φανερωθῆ ἡ φοβερὰ [illegible] νη ἀρρώστεια ποὺ πρήσκονται τὰ [illegible] λη. Ἑπτὰ σύντροφοί μου ἀπέθαναν. [illegible] τερα ἀπὸ λίγο θὰ κάγῃ καὶ ὁ ὄγ[illegible] ος. Ὅλους τους ἔθαψα εἰς τὸν ἴδιο [illegible] κκον καὶ τους ἐσκέπασα μὲ σινδόνι [illegible] νιοῦ . . . καὶ εἶπα γι' αὐτοὺς τὰς [illegible] τελευταίας εὐχάς . . .

Ἡ διήγησις τοῦ Χάνς συνεκίνησε μέ[illegible] δακρύων τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, [illegible] πνες ἐν τούτοις ἦσαν συνηθισμένοι εἰς [illegible] νους κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ Ἔρικ ἠρώτησε.

— Μήπως ἠκούσατε τίποτε διὰ τὴν Φιονίαν;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Χάνς.

Ὁ ἕτερος ναυαγὸς κατέβαλεν ὅσον ἀγῶνα ἠδύνατο καὶ ἐσήκωσε τὴν χεῖρά του ὡς νὰ ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' οὐδεμία λέξις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη του. Τότε μὲ πολὺν κόπον ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ναυτικοῦ χιτῶνός του μικρὸν τετράγωνον πανίον, τιλυγμένον μὲ πολλὴν προσοχήν, καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν πλοίαρχον. Οὗτος τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, χαραγμένας δι' ἄνθρακος·

«Τὸ παρὸν νὰ δοθῇ εἰς τὴν κυρίαν Ἰγκεβόργ Χάραλδ».

«Ἀγαπητή μου γυναῖκα,

«Ὑγίαινε, καὶ σὺ ἀγαπητή μου κόρη Ἔλγα.

«Ὁ πλοίαρχος τῆς Φιονίας
Χάραλδ».

Ὁ Ἔρικ ὥρμησε πρὸς τὸν ἑτοιμοθάνατον ναυαγόν·

— Σύ . . . σὺ εἶσαι . . . θεῖε Χάραλδ; καὶ δὲν σ' ἐγνώρισα . . . καὶ δὲν το ἐμάντευσα!

Ἔλαβε δὲ τὰς χεῖράς του καὶ τας ἐφίλει μετὰ παραφορᾶς.

Ὁ Χάνς εἶπε τότε ὅτι ἡ Χριστιανία ἐν καιρῷ τρικυμίας παρέλαβε δύο δυστυχεῖς ναυαγούς, οἵτινες ἐκρατοῦντο ἀπὸ ἓν σύντριμμα ἰστοῦ· τὸ πλοῖόν των εἶχε συντριφθῆ εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας. Πῶς δὲ αὐτός, ὁ πηδαλιοῦχος Χάνς, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν, ἀφ' οὗ ὁ εἷς μὲν ἀπέθανεν εὐθὺς ὅτε τον παρέλαβον ἐπὶ τῆς Χριστιανίας, ὁ δὲ ἄλλος ἦτο βωβός, ἀφ' ὅτου ἐσώθη ὑπὸ τῶν νορβηγῶν ναυτῶν;

Εἰς τὴν παράφορον χαρὰν του ὁ Ἔρικ ἠρώτα τὸν δυστυχῆ Χάραλδ καὶ τῷ ὡμίλει περὶ τῆς Ἔλγας.

— Εἶσαι καλλίτερα; . . . Ναί;...

Ὦ! τί εὐτυχής που θὰ εἶνε ἡ Ἔλγα!.. καὶ ὅσο συλλογίζομαι πως ἐγὼ θὰ σε πάγω ὀπίσω... Καὶ ἡ θεία Ἰγκεβοργ... ἔχυσε τόσα δάκρυα . . . νὰ εἴξευρες... Ὦ, τί εὐτυχής που εἶμαι... θεῖε Χάραλδ, ὡμίλει μου . . .

Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου τον ἔσυρε μακρὰν τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου.

— Κύριε Ἔρικ, εἶπε, μὴ ὀλιγοστεύετε τὰς ὀλίγας στιγμάς, αἱ ὁποῖαι μένουν ἀκόμη εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ναυαγόν.

— Τί; κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ; ἀνέκραξεν ὁ Ἔρικ.

Ὁ ἰατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλήν του.

— Σῶσέ τον, 'δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ τον! παράτεινε τοὐλάχιστον τὴν ζωήν του, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅσους ἀγαπᾷ.

Ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἰατρὸς ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὴν κεφαλήν

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, παιδί μου.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Ἔρικ, ἀφ' οὗ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ φρικώδη θάνατον, κάνεις δέν θα εἰμπορέσῃ νὰ του δώσῃ ζωὴν μερικῶν ἡμερῶν!

— Ἔρικ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς μὲ φωνὴν σοβαράν. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σε ὡδήγησεν εἰς τὴν δύσκολον ἐπιχείρησίν σου, εἰμπορεῖ καὶ ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Βόρειος Ἀστὴρ ἔπλεε πλησίστιος πρὸς τὴν νῆσον Δίσκον· μετὰ δύο ἡμέρας προσωρμίσθησαν εἰς τὸν ὁμώνυμον ὅρμον. Ὁ Ἔρικ ἦτο παρὰ τὸ πηδάλιον· ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς·

— Λοιπόν, νεαρέ μου φίλε, ποίαν εἴδησιν φρονεῖς ὅτι σοῦ φέρω σήμερον περὶ τοῦ θείου Χάραλδ;

Ὁ Ἔρικ ἀνεφώνησεν·

— Ἐσώθη βέβαια!

— Τὸ ἐλπίζω τοὐλάχιστον· ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ τον κουράζῃς· εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ τέλος πάντων.

Ὦ! πόσον ὡραία συνομιλία συνῆψαν ὁ πατὴρ τῆς Ἔλγας καὶ ὁ μνηστήρ της· πόσα πράγματι εἶχον νὰ εἴπουν· ἔπειτα ἤρχοντο διαλείμματα σιωπῆς κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμενον πλησίον ἀλλήλων ὀνειροπολοῦντες τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν χαρὰν ἡ ἐπιστροφή των.

Ἦσαν ἀκόμη παραδεδομένοι εἰς τὰ σχεδιά των καὶ τὰς ἀναμνήσεις των ὅτε ὁ Βόρειος Ἀστὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Δίσκου. Μία ἀγγλικὴ κορβέτα ἀπέπλεε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διευθυνομένη εἰς Κοπενάγην. Μόλις εἶχον καιρὸν νὰ στείλωσιν ὀλίγαν γραμμάς.

— Γρήγορα, Ἔρικ, γράψε, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Χάραλδ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβεν ὅλην τὴν νεανικήν του ῥώμην· μὲ φωνὴν δὲ ἔντονον ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν μνηστήρα τῆς θυγατρός του·

«Ἀγαπητὴ θεία,

Δοξάσατε τὸν Θεόν· ἀνακάλυψα τὰ ἴχνη τῆς Φιονίας καὶ τοῦ πλοιάρχου της· τὸ πλοῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸν πλοίαρχον θὰ σας ἐπαναφέρω μετ' ὀλίγον. Μὲ ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του σᾶς φιλεῖ πολὺ πολύ.

Ἔρικ».

Μετὰ δύο μῆνας ὁ πλοίαρχος Χάραλδ καὶ ὁ Ἔρικ εὑρίσκοντο εἰς τὴν Κοπενάγην, ὁ δὲ τόσον ἀναβληθεὶς γάμος ἔγινε μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐπισημότητος.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΕΝΟΣ

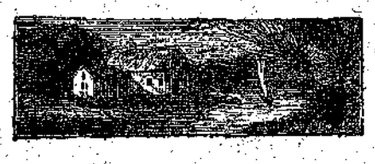

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εἰς τὰς διακοπάς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διάπλασιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα' του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ κατυλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ —ἐλευθέροι ταχυδρομικῶν τελῶν— οἱ ἑξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10ου φρ. 4—καὶ τοῦ 2ου φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' **100** ἕως **130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192,** ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξαιρέτως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τινες ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (*δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς βράτους*) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεῖαν:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 119.

Εἰς Ἀθήνας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Αὐγούστου ἑ.ἔ.

607. Δεξίγριφος.

Εἶνε γλυκὺ τὸ πρῶτόν μου, ποῦς δὲ τὸ δεύτερόν μου
Καὶ πατροκτόνος βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος

608. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νησί,
τὸ δεύτερόν μου εἶσαι σύ,
τὸ τρίτον μου φωτίζει,
τὸ σύνολόν σφυρίζει
ὅς εἶνε καὶ πουλί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάλας Χελιδόνος

609. Στοιχειόγριφος.

Βῆ νὰ γράψῃς, γὰ νὰ σβύσῃς
Καὶ βεβαίως θ' ἀπορήσῃς
Πῶς, χωρὶς νὰ κοπιάζῃς,
Ζῶον εἰς φυτὸν ἀλλάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεφώνου

610. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ ἔθνη ὅλα μ' ἔχουσι πλὴν διαφοροτρόπως·
ἀναγραμματιζόμενον μὲ *προσκυνεῖ* πᾶς τόπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πελληνόφωτος.

611. Τονόγριφος.

Ἂν ἀλλάξω τονισμὸν
μετ' ἀποκεφαλισμόν,
ἀντὶ νὰ ἐμποδίζω, ὡς πρίν, τὰς διαβάσεις,
εὐθὺς θὰ ἐπιπλέω 'ς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυτίμου Λίθου

612. Μωσαϊκόν.

Οἱ δρυμοί, οἱ λειμῶνες, τὰ δάση
καὶ τὰ σπήλαια τὰ σκιερὰ
καὶ τὰ ἴα τὰ φίλα τοῖς πᾶσι
καὶ τὰ λείρια τὰ δροσερὰ
ἐὰν γράμματα ἓξ μᾶς διορήσουν,
εὐθὺς ἕβονς τι θὰ σχηματίσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

613. Αἴνιγμα.

Τί πρᾶγμα βλέπομεν μίαν φορὰν εἰς ἓν λεπτὸν
δύο φορὰς εἰς ἓν δευτερόλεπτον καὶ δὲν το βλέπομεν καθόλου εἰς ἑπτὰ αἰῶνας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κωνσταντίνας Νόμφης

614. Ἀνημῶδες αἴνιγμα

Γυρίζει τριγυρίζει,
'ς τὴ γωνιὰ πάει καὶ καθίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπιδοφόρου

615. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

1. Ἔμπροσθέν σου μ' ἔχεις τώρα.
2. Εἰς τοὺς βασιλεῖς θὰ μ' εὕρῃς.
3. Ἐμοῦ μέρος πᾶσα χώρα.
4. Ἐμὲ εὑρίσκεις τἄλλ' ἂν ξεύρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νιρβελώνας

616. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Κῦμά μου ἄσπρο, ποῦ σπάνεις μ' ὁρμὴ 'ς τὸ γιαλό, στάσου ν' ἀνασάνῃς λίγο μιὰ στιγμή, στάσου.
Τρομαγμένα στέκουν τὰ παιδιὰ τῶν ψαράδων καὶ 'ς ἐσένα εὔχονται μὲ ἄδολη καρδιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων

617. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ὁ Φώτης ἦτο μαθητής, ἀλλὰ Κύριος οἶδε τί μαθητής! . . . Ὅταν ἤθελεν ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ συχνὰ ἔκαμνε στρηφόνα. Ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν «Τί καλὸ μπορεῖν νὰ μου κάμουν τὰ γράμματα;» Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ καθ' ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν προκομμένον υἱόν του «Φώτη μου, μελέτα καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς». Ἀλλ' ὁ Φώτης τὴν δουλειάν του. Ἔρχεται εἰς ἡλικίαν καὶ γίνεται . . . λωποδύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος

618—623. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐντόμων.

1. Εἶπε γέρων ξυλοκόπος πρὸς τὸν θάνατον [μὲ τόνον·
2. Κἂν θαρρεῖς πως θὰ με σώσῃς, θάνατε, [ἀπὸ τῶν πόνων;
3. Ὤμοι! αἶ! τῶν παθημάτων·
4. Ἔφθειρα καὶ τὴν ζωήν μου καὶ τὸ γῆράς [μου ἀκόμη
5. Κ' ἐκ μιᾶς ἄκρης εἰς τὴν ἄλλην ἐναλλάξ [παρευρισκόμην.
6. Φεῦ! κακῶς ὀψὲ βημάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Λυκοῦδη

624-626 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλαγῆς δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χειμών, ἀμήν, σύκον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός

627—628. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ *δρμος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κάλπος*.
2. Ἡ *νῆσος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόλις*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλίου Ἀριστείδου

629. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—ο—ου—σου—σασυι—σιε—αιμανασ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου

630 Φωνηεντόλιπον.

Ι—γν—μζ—μ—τ—τρχν—γρν—τ—πν—κθστ—λ—κ—τς—τρχν—πτρς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δευρίου Ἰκαρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Ἰουνίου ἐ.ἔ.

497. Ταυρίς (ταῦ, ρίς). — **498.** Κάρυον (κάρ, ἰστός). — **499.** Ῥάμμα, γράμμα. — **500.** Ἡ καρδία. — **501.** Ἀστραπὴ καὶ βροντή.

502.

Η Μ Α Ρ
Μ Ω Λ Υ
Α Λ Λ Α
Ρ Υ Δ Ε

503.

Α
Ν
Δ
Ρ
ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ
Μ
Α
Χ
Η

504.

Δ Κ Ν
Ι Ρ Ο
Κ Ι Ρ
Σ Π Ε Τ Σ Α Ι
Ο Ι Υ
Ρ Α Ο
Α Σ Ν

505 Ὁ πατὴρ εἶνε **40** ἐτῶν καὶ ὁ υἱὸς 15. — **506-507.** 1, Ἄθως. 2, Οἴτη.

508.

Μὴ		[Μηκύνω, κοινόβιος, θ-
μὰ	νεῦω	ωακις, εἰσορῶ, Ὀρωπός,
ἀκὶς	βίος	ποσάκις, ἄκισμα, μάμμη
πῶς	ὀς	
ὁρῶ		

509-510. 1, *Γάλλος*, ἄλλος, ἄλγος, ἄγγελος. 2, *Λόφος*, λόχος, λάχος, τάχος, τοῖχος, τοῖος, τόνος, ὄνος, ὄρος. — **511-512.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος π, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἵππος, πόλος, κάπρος, πέπλος, πατήρ. — **513.** ΠΟΛΥΣΠΕΡΧΩΝ, Ὅλορος, λόχος, ὅπερος, Σόλων, Εὐρύλοχος, ῥόμβος, χρυσός, Ὅρος, νεῦρον. — **514.** Οἱ μὴ ἀναγνώσαντες τὴν «Νίναν» ἂς σπεύσωσι νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτήν, διότι ἡ «Νίνα» εἶνε βιβλίον τὸ ὁποῖον ἕκαστος πρέπει νὰ ἀναγνώσῃ δύο ἢ τρεῖς τοὐλάχιστον φοράς. — **515.** Χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898—8717.